

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 38 2020, nummers 781 – 795 vrijdag 16 oktober 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Handhaving	3
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
Natuurbescherming.....	8
Sociale zekerheid overig	9
Bestuursrecht overig	10
AVG	10
Gezondheid.....	11

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Inburgering.....	12
Wegenverkeerswet	12
Wet openbaarheid van bestuur	13
Vreemdelingenrecht.....	14
Regulier.....	14
Asiel.....	15
Richtlijnen en verordeningen	16
Vreemdelingenbewaring	17

Handhaving

JnB2020, 781

MK ABRS, 14-10-2020, 201906489/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amstelveen.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:1, 5:32 lid 1

Algemene plaatselijke verordening gemeente Amstelveen (APV) 2:44 lid 1

HANDHAVING. DWANGSOM. APV. OVERTREDER. MEDEPLEGEN. In dit geval mocht het college zich op het standpunt stellen dat [appellant] medepleger is van overtreding van artikel 2:44, eerste lid, van de APV (vervoeren inbrekerswerktuigen) en mocht hem daarom een last onder dwangsom opleggen.

[...] het college [heeft] [appellant] een last onder dwangsom opgelegd om te voorkomen dat hij opnieuw inbrekerswerktuigen vervoert of bij zich heeft.

[...] 5.1. Niet in geschil is dat de slotentrekker, steeksleutel, schroevendraaier met boorschroef, bouwsleutel en rubberhandschoenen inbrekerswerktuigen zijn. Doordat de jongere broer van [appellant] deze voorwerpen bij zich droeg, heeft hij artikel 2:44, eerste lid, van de APV overtreden. Ter zitting is onbetwist gesteld dat de jongere broer van [appellant] ook een last onder dwangsom opgelegd heeft gekregen in verband met de overtreding van artikel 2:44, eerste lid, van de APV en dat deze last inmiddels in rechte vaststaat. De Afdeling zal beoordelen of [appellant] als medepleger van deze overtreding kan worden aangemerkt.

5.2. Volgens de bestuurlijke rapportage liepen [appellant] en zijn broer, die niet in Amstelveen wonen, een onlogische route door de wijk en toonden zij veel interesse in woningen. Soms stonden zij stil bij de woningen terwijl zij die observeerden. Een buurtbewoner vond dit gedrag zo opvallend dat die buurtbewoner daarvan melding heeft gemaakt bij de politie. Weliswaar heeft [appellant] deze waarnemingen van de buurtbewoner betwist, maar hij heeft in bezwaar, beroep en hoger beroep geen verklaring gegeven voor wat hij wel in de wijk deed. De enkele betwisting van de feiten is onvoldoende om tot het oordeel te komen dat deze zich niet hebben voorgedaan. Bovendien heeft de buurtbewoner een goede omschrijving van [appellant] en zijn broer gegeven en bleek zijn vermoeden te kloppen, aangezien bij de broer van [appellant] inbrekerswerktuigen zijn aangetroffen. Mede gezien het feit dat hij die voorwerpen bij zich droeg, mocht het college ervan uitgaan dat zij zich samen hebben voorbereid om in een woning in te breken en liepen zij niet zonder reden door de wijk heen. Uit het besluit van 29 augustus 2018 blijkt dat [appellant] vaker samen met zijn broer betrokken is geweest bij diefstal. Hij is op 1 januari 2016 en 8 februari 2018 in aanraking gekomen met de politie in verband met medeplichtigheid bij poging tot diefstal in vereniging van een bromfiets. [appellant] moet gezien deze omstandigheden hebben geweten dat zijn broer inbrekerswerktuigen met zich vervoerde. [appellant] heeft geen omstandigheden genoemd waaruit het tegendeel blijkt. Het college mocht daarom uitgaan van de juistheid van de bestuurlijke rapportage. Omdat [appellant] wist dat zijn broer inbrekerswerktuigen met zich vervoerde, is niet vereist dat hij zelf de tas met inbrekerswerktuigen droeg om, tezamen met de andere hiervoor genoemde feiten, tot de

conclusie te komen dat zij nauw en bewust hebben samengewerkt en inbrekerswerktuigen vervoerden. Daarom mocht het college aannemen dat [appellant] medepleger is van het verbod dat in artikel 2:44, eerste lid, van de APV is opgenomen. Dat [appellant] niet eerder strafrechtelijk is vervolgd, is niet juist. Het college heeft in de schriftelijke uiteenzetting toegelicht dat het navraag heeft gedaan bij de politie. Daaruit is gebleken dat hij is veroordeeld voor vermogensdelicten. [appellant] heeft dit ter zitting bevestigd. Verder is ook niet gebleken dat [appellant] ten onrechte op de lijst Top400 staat. Uit de door hem overgelegde e-mail blijkt namelijk dat hij vanwege een aanhouding in november 2017 op die lijst is geplaatst. Het college mocht zich op het standpunt stellen dat [appellant] medepleger is van overtreding van artikel 2:44, eerste lid, van de APV en mocht hem daarom een last onder dwangsom opleggen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2433](#)

JnB2020, 782

MK ABRS, 14-10-2020, 201905722/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:21, 5:24

HANDHAVING. BESTUURSDWANG. Gebruik van de Seafood Shop was ten tijde van het primaire besluit aan te merken als horeca-1 en niet als detailhandel, waardoor er strijd is met artikel 3.1 aanhef en onder f van het bestemmingsplan. In dit geval strekt de last verder dan noodzakelijk is om de overtreding te beëindigen.

[...] college [heeft] Seafood Bar onder aanzegging van bestuursdwang gelast het gebruik van de detailhandel als horecabedrijf op de Leidsestraat [...] te (laten) staken en gestaakt te houden.

[...] 1. [...] Op het perceel rust volgens het daar geldende bestemmingsplan "Zuidelijke Binnenstad" de bestemming "Centrum-1" op grond waarvan detailhandel is toegestaan.

[...] 3.6. Gelet op de inrichting van de Seafood Shop en de wijze waarop de ter plaatse bereide producten worden gepresenteerd, heeft de rechtbank met juistheid overwogen dat de inrichting van het pand ten tijde van het besluit van 18 mei 2018 gericht was op het verstrekken van ter plaatse bereide etenswaren en het ter plaatse consumeren daarvan. In de ruimte staan tafels en stoelen en wandtafels met losse krukken. Met deze zitgelegenheid wordt uitgenodigd om de verstrekte etenswaren ter plaatse te consumeren. Dat Seafood Bar, onder verwijzing naar omzetgegevens van de maanden januari 2019 tot mei 2019, stelt slechts 35% van haar inkomen te genereren uit producten die bestemd zijn voor consumptie direct ter plaatse doet niet aan de geconstateerde aard, uitstraling en inrichting van de Seafood Shop af. Nu dit stuk daarnaast niet ziet op de periode voorafgaand aan het besluit van 18 mei 2018, komt daaraan niet de betekenis toe die zij daaraan gehecht zou willen zien.

3.7. Gelet op deze omstandigheden is de Afdeling van oordeel dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat het gebruik van de Seafood Shop ten tijde van het besluit van 18 mei 2018 was aan te merken als horeca-1 en niet als detailhandel, waardoor er strijd met artikel 3.1, aanhef en onder f, van het bestemmingsplan is.

[...] 10.4. De Afdeling volgt de rechtbank echter niet in haar overweging dat de last niet verder strekt dan nodig is om de overtreding te beëindigen. Het college heeft meerdere malen te kennen gegeven dat geen sprake is van strijd met het bestemmingsplan als in beperkte mate voedsel wordt verkocht voor directe consumptie. De last bepaalt echter dat het in strijd met het bestemmingsplan gebruiken van het pand voor horeca-1 alleen kan worden beëindigd, indien de totale verkoop voor directe consumptie wordt gestaakt. Hierdoor strekt de last verder dan noodzakelijk is om de overtreding te beëindigen. Hierbij acht de Afdeling van belang dat het college ter zitting heeft gesteld dat verkoop van een broodje vis of een haring aanvaardbaar moet worden geacht voor consumptie ter plekke. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2430](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 783

ABRS, 14-10-2020, 201904594/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Zaanstad.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 2° "Beleidsregels afwijken van bestemmingsplannen en beheersverordeningen Wabo Zaanstad 2010" (beleidsregels)

WABO. VERTROUWENSBEGINSEL. Weigeren omgevingsvergunning. Beroep op vertrouwensbeginsel slaagt in dit geval niet. Dat medewerkers van de gemeente te kennen hebben gegeven dat er geen stedenbouwkundige bezwaren bestaan tegen een extra bouwlaag aan de voorzijde van het gebouw zoals die nu in het bouwplan is opgenomen, betekent dat er tegen dit deel van de aanvraag geen stedenbouwkundige bezwaren bestaan. Dit kan niet worden beschouwd als een toezegging dat de vergunning, zoals aangevraagd, zou worden verleend.

[...] geweigerd [...] omgevingsvergunning te verlenen voor de activiteiten bouwen en gebruiken voor het maken van een extra bouwlaag op het deel van het voorste pand [...] en een extra bouwlaag op het achterste deel van het pand [...].

[...] 8.1. Linus Duurzaam heeft voor het bouwplan als geheel een omgevingsvergunning aangevraagd. In de voorbereiding van de beslissing op de aanvraag heeft het college Linus Duurzaam twee keer in de gelegenheid gesteld om het bouwplan te splitsen. Daarvan heeft Linus Duurzaam geen gebruik gemaakt. Nu het college moet beslissen op de aanvraag zoals die is ingediend, moet het college de aanvraag in zijn geheel beoordelen. Het is niet aan het college om een bouwplan te splitsen in vergunbare en niet vergunbare onderdelen. [...]

[...] 9.2. De rechtbank heeft terecht overwogen dat niet is gebleken dat door of namens het college aan Linus Duurzaam toezeggingen of andere uitlatingen zijn gedaan of

gedragingen zijn verricht, waaruit Linus Duurzaam dan wel [appellante] redelijkerwijs kon en mocht afleiden dat een omgevingsvergunning voor het bouwplan, zoals aangevraagd, zou worden verleend. Dat medewerkers van de gemeente tijdens de overleggen over de bouwplannen te kennen hebben gegeven dat er geen stedenbouwkundige bezwaren bestaan tegen een extra bouwlaag aan de voorzijde van het gebouw zoals die nu in het bouwplan is opgenomen, betekent, zoals het college ter zitting ook heeft erkend, dat er tegen dit deel van de aanvraag geen stedenbouwkundige bezwaren bestaan. Dit kan echter, mede gelet op hetgeen hiervoor onder 8.1 is overwogen, niet worden beschouwd als een toezegging dat de vergunning, zoals aangevraagd, zou worden verleend. Of een vergunning voor alleen de extra bouwlaag kan worden verleend, zal het college moeten beoordelen in een aanvraag voor een omgevingsvergunning die zich daartoe beperkt. Dit wordt niet anders doordat, zoals [appellante] heeft aangevoerd, in de Ruimtelijke visie van 7 oktober 2015 is vermeld dat een terugliggende derde bouwlaag aan de achterzijde ruimtelijk denkbaar is. Daarmee is niet gezegd dat iedere terugliggende bouwlaag aan de achterzijde aanvaardbaar is. Nu het college gemotiveerd heeft aangegeven dat en welke stedenbouwkundige bezwaren bestaan tegen een derde terugliggende bouwlaag, als die is gekeerd naar de parkeerplaatsen, slaagt het beroep op het vertrouwensbeginsel niet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2444](#)

JnB2020, 784

ABRS, 14-10-2020, 201904844/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Utrechtse Heuvelrug.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a en i, 2.10 lid 1, onder c en d, 2.17

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.2a, 5.13b lid 1

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING BEPERKTE MILIEUTOETS.

MELKGEITENHOUDERIJ. GEZONDHEID. MILIEUEFFECTRAPPORT. Het beoordelen van een voor de maatschappij al dan niet aanvaardbaar risico in dit verband is primair een bestuurlijke taak. Het college heeft zich in dit geval in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat in de gegeven omstandigheden geen milieueffectrapport hoeft te worden gemaakt.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college aan [vergunninghouder] een omgevingsvergunning verleend voor het bouwen van een nieuwe stal voor een melkgeitenhouderij [...].

[...] Gronden over de omgevingsvergunning beperkte milieutoets

[...] 7. De stichting en anderen betogen dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het college niet met de wettelijk voorgeschreven zorgvuldigheid heeft geoordeeld over het al dan niet noodzakelijk zijn van een milieueffectrapport naar de gezondheidsrisico's van de gevraagde ontwikkeling. In dat verband wijzen zij op het advies van de GGD om de vergunning te weigeren op grond van het voorzorgsbeginsel en het advies van de Omgevingsdienst Regio Utrecht om een milieueffectrapportage te laten opstellen. Omdat er nog teveel onduidelijkheden bestaan over de omvang en oorzaken van

gezondheidsrisico's met betrekking tot een geitenhouderij, had het college volgens de stichting en anderen nader onderzoek moeten doen naar de milieugevolgen.

[...] 7.1. Het rapport "Veehouderij en Gezondheid Omwonenden (aanvullende studies)" (hierna: VGO-rapport) over de verhoogde kans op longontsteking van het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu (hierna: het RIVM) dat is gepubliceerd op 16 juni 2017 is uitgevoerd in het oostelijk deel van Noord-Brabant en het noordelijke deel van Limburg. Uit het VGO-rapport blijkt dat het aantal extra gevallen van longontsteking in het onderzoeksgebied dat kan worden toegeschreven aan de aanwezigheid van geitenbedrijven gemiddeld over de jaren 2009-2013 ongeveer 89 patiënten per 100.000 mensen per jaar is. Wat de toename veroorzaakt, is nog onduidelijk, aldus het VGO-rapport. Om specifieke oorzaken van de toename van het aantal longontstekingen te achterhalen is meer onderzoek nodig. Pas dan kunnen volgens het RIVM bedrijfsgerichte maatregelen worden aanbevolen. In het rapport staat ook dat lokale kenmerken van het onderzoeksgebied, bijvoorbeeld luchtvervuiling uit omliggende industriegebieden, van invloed kunnen zijn op de bevindingen. Om die reden pleit het RIVM voor nader onderzoek in een ander deel van het land.

De rechtbank heeft overwogen dat hieruit volgt dat er dus een in verhouding klein aantal longontstekingen is dat kan worden toegeschreven aan de aanwezigheid van geitenhouderijen. Bovendien is er nog onduidelijkheid over de oorzaken van de toename van longontstekingen in de buurt van geitenhouderijen en kunnen de resultaten van het onderzoek niet zonder meer worden toegepast op andere delen van het land. De rechtbank heeft overwogen dat bij deze stand van zaken het college in redelijkheid het standpunt heeft kunnen innemen dat uit het VGO-rapport niet blijkt van zodanige risico's voor de volksgezondheid dat de geitenhouderij van [vergunninghouder] belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu zal hebben. Omdat de GGD haar advies van 12 september 2017 heeft gebaseerd op het VGO-rapport, acht de rechtbank het ook niet onredelijk dat het college dat advies niet heeft opgevolgd.

De rechtbank heeft, ook met betrekking tot de stelling dat geiten ziekten zoals Q-koorts kunnen overbrengen op mensen, geen aanleiding gezien voor het oordeel dat het college niet in redelijkheid het standpunt heeft kunnen innemen dat er geen belangrijke nadelige gevolgen zijn voor het milieu. Daarbij heeft de rechtbank van belang geacht dat [vergunninghouder] onweersproken heeft gesteld dat zij onder toezicht staat van de Nederlandse Voedsel- en Waren autoriteit en dat zij heeft toegelicht dat zij de van overheidswege verplichte en ook nog niet-verplichte (preventieve) maatregelen treft om negatieve gezondheidsaspecten te voorkomen. De rechtbank heeft geen aanleiding gezien om daar aan te twijfelen. De door de stichting en anderen ingebrachte verklaring van [...], arts, maakt naar het oordeel van de rechtbank niet dat het standpunt van het college dat de risico's voor de volksgezondheid niet zodanig zijn dat er sprake is van belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu onredelijk is, dit met name gelet op de beoordelingsruimte die het college in deze heeft en de terughoudendheid waarmee de rechter het besluit van het college dient te toetsen.

7.2. De Afdeling ziet in hetgeen de stichting en anderen hebben aangevoerd geen grond om tot een ander oordeel dan de rechtbank te komen. Zowel de GGD als de Omgevingsdienst Regio Utrecht hebben het standpunt ingenomen dat er mogelijk

verhoogde gezondheidsrisico's zijn en dat daarom het voorzorgsbeginsel moet worden gehanteerd. Vanwege (onzekere) risico's kan uit voorzorg al dan niet worden besloten om maatregelen te nemen. Het beoordelen van een voor de maatschappij al dan niet aanvaardbaar risico in dit verband is echter primair een bestuurlijke taak. Het college heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat in de gegeven omstandigheden geen milieueffectrapport hoeft te worden gemaakt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2442](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2020, 785

Rechtbank Noord-Nederland, 08-10-2020 (publ. 09-10-2020), LEE 20-302

college van gedeputeerde staten van de provincie Groningen, verweerder.

Habitatrichtlijn 2, 6

Natuurbeschermingswet (Nbw)

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8

Beleidsregel intern en extern salderen provincie Groningen 2019 (beleidsregel)

NATUURBESCHERMING. Uitleg vergunningsvoorschrift eerdere Nbw-vergunning. Rechtszekerheid brengt letterlijke lezing van dit vergunningvoorschrift met zich. Met de in 2013 verleende omgevingsvergunning is de productie-omvang van de installatie gewijzigd en op grond van het voorschrift is daarmee de eerdere Nbw-vergunning komen te vervallen. Ontoereikende passende beoordeling mocht niet aan het bestreden besluit ten grondslag worden gelegd.

[...] 3. Tussen partijen is in geschil of verweerder terecht en op juiste gronden een vergunning ingevolge artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb heeft verleend voor het uitbreiden van de huidige inrichting en het in werking hebben van een derde afvalverbrandingslijn bij vergunninghoudster op het perceel [plaats]. [...]

[...] 4.1. De rechtbank stelt vast dat het vergunde project betrekking heeft op de wijziging van de installatie binnen de inrichting van vergunninghoudster, waarbij de vergunning ingevolge de Natuurbeschermingswet (Nbw) van 2007 is opgegaan in de vergunning ingevolge de Wnb van 2019.

[...] 4.5.3. [...] Naar het oordeel van de rechtbank kan de door verweerder voorgestane, redelijke uitleg van voormeld voorschrift 5 in dit geval niet worden gevolgd, omdat die zich niet verhoudt met de letterlijke lezing van dit voorschrift (vgl. AbRvS, 2 september 2020, [ECLI: NL:RVS:2020:2091](#)). Hierbij neemt de rechtbank in aanmerking dat er in dit geval sprake is (geweest) van een wijziging van de productie-omvang van de installatie als gevolg van een in 2013 verleende omgevingsvergunning. Gelet hierop is op grond van een letterlijke interpretatie van voormeld voorschrift 5 de Nbw-vergunning d.d. 13 juni 2007 komen te vervallen. In hetgeen partijen hebben aangevoerd, ziet de rechtbank geen aanleiding om in dit geval af te wijken van het uitgangspunt dat in het kader van de rechtszekerheid bij de uitleg van voorschrift 5 van de Nbw-vergunning zo veel als mogelijk wordt aangesloten bij de letterlijke tekst daarvan. Van een onduidelijke tekst of

formulering in voormeld voor-schrift is naar het oordeel van de rechtbank geen sprake. Evenmin kan gezegd worden dat de tekst van voormeld voorschrift zich niet verhoudt met de doelstelling of de bedoeling van de Nbw. De ter zitting naar voren gebrachte stelling van verweerder dat er sprake is van een oude vergunning leidt de rechtbank, wat daar verder ook van zij, niet tot een andere conclusie.

Uit de voorgaande overwegingen volgt, los van de vraag of intern salderen in dit specifieke geval tot de mogelijkheden behoort, dat met de in 2013 verleende omgevingsvergunning de productie-omvang van de installatie is gewijzigd en dat op grond van voormeld voorschrift daarmee de Nbw-vergunning d.d. 13 juni 2007 is komen te vervallen. Deze grond van eisers slaagt.

5. Uit rechtsoverweging 4.5.3. volgt dat de door Arcadis opgestelde passende beoordeling gebaseerd is op het onjuiste uitgangspunt dat de eerder verleende Nbw-vergunning d.d. 13 juni 2007 ten tijde van het opstellen daarvan nog bestond. Dit brengt naar het oordeel van de rechtbank met zich dat verweerder voormelde passende beoordeling voor het onderhavige project niet aan het bestreden besluit ten grondslag heeft mogen leggen. Gelet hierop stelt de rechtbank vast dat verweerder in dit geval toepassing heeft gegeven aan artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb zonder dat er voor het onderhavige project in zijn geheel een toereikende passende beoordeling is gemaakt, terwijl die in dit geval wel is vereist. Hieruit volgt dat het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb. [...]

[ECLI:NL:RBNNE:2020:3458](https://ecli.nl/RBNNE:2020:3458)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2020, 786

Rechtbank Den Haag, 15-09-2020 (publ. 14-10-2020), SGR 19/6411

college van burgemeester en wethouders van Leiden, verweerder.

Wmo 2015 1.1.1

Beleidsregels maatschappelijke ondersteuning Leiden 2018 (de Beleidsregels) 27

Verordening maatschappelijke ondersteuning Leiden 2018 11

WMO 2015. PGB. STAGE IN BUITENLAND. De rechtbank overweegt dat in de Wmo 2015 niet expliciet is bepaald dat een betrokkene geen recht heeft op een maatwerkvoorziening, indien hij gedurende een bepaalde periode in het buitenland verblijft.

6.1 Tussen partijen is niet in geschil dat eiser gedurende zijn stage in Ierland, die vier maanden heeft geduurd, ingezetene van Leiden is gebleven.

6.2 De rechtbank is van oordeel dat toepassing van de Beleidsregel zich in het onderhavige geval niet verdraagt met de uitgangspunten van de Wmo 2015. De rechtbank overweegt hiertoe dat een belangrijk doel van deze wet blijktens artikel 1.1.1 Wmo 2015 (in het bijzonder de omschrijving van het begrip "maatschappelijke ondersteuning") is: het in staat stellen van een betrokkene tot participatie. Tussen partijen is niet in geschil, en ook de rechtbank gaat er van uit, dat een stage in het

buitenland kan worden gerekend tot de studeeromgeving, die voor studenten een essentieel onderdeel vormt van het normale dagelijkse maatschappelijke verkeer waarin zij ondersteuning nodig kunnen hebben. Voorts is een tweede belangrijk doel van de Wmo 2015 dat de ondersteuning zoveel mogelijk wordt geboden in de eigen leefomgeving. Naar het oordeel van de rechtbank kan de eigen leefomgeving ook tijdelijk buiten Nederland zijn gelegen, indien hiervan sprake is in verband met voornoemde participatie. De rechtbank overweegt in dit verband dat in de Wmo 2015 niet expliciet is bepaald dat een betrokkene geen recht heeft op een maatwerkvoorziening, indien hij gedurende een bepaalde periode in het buitenland verblijft. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wmo 2015 valt een dergelijk uitgangspunt ook niet af te leiden. Wel geldt hierbij de voorwaarde dat de betrokkene ingezetene is van de gemeente die de maatwerkvoorziening verstrekt. Op grond van artikel 1.2.1 (aanhef) van de Wmo 2015 is het ingezetenschap immers een vereiste voor het toekennen van een maatwerkvoorziening. Het ingezetenschap van eiser is echter niet in geschil. Nu eiser in het kader van zijn studie stage in Ierland liep en er geen enkele indicatie is dat eiser gedurende de stage minder of geen behoefte had aan de hem toegekende vorm van begeleiding, had verweerder naar het oordeel van de rechtbank artikel 27 van de Beleidsregels voor dit specifieke geval buiten toepassing moeten laten.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:10229](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB2020, 787

MK ABRS, 14-10-2020, 202000944/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Eindhoven.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG) 4, 15, 17

Archiefwet 1995 1, 3, 5

AVG. Het college is, gelet op artikel 15, eerste lid, van de AVG niet gehouden de naam van de anonieme melder bekend te maken. Het college was in dit geval, gelet op artikel 17, derde lid, van de AVG, ook niet gehouden om de bankgegevens van [appellant] te verwijderen uit de informatiesystemen.

[...] het college [heeft] besloten op een aantal verzoeken van [appellant] op grond van de AVG.

[...] 2. [appellant] ontving sinds 2011 een uitkering op grond van de Participatiewet. De gemeente Eindhoven heeft een onderzoek ingesteld naar de rechtmatigheid van die uitkering. Aanleiding van dit onderzoek was een anonieme melding. [...]

[...] Anonieme melder

4.1. Gelet op artikel 15, eerste lid, van de AVG heeft [appellant] het recht om alleen van hem betreffende persoonsgegevens inzage te verkrijgen en van de informatie die in deze bepaling wordt genoemd. [appellant] heeft het college verzocht om bekend te maken wie

de anonieme melder is. Op de zitting heeft het college gesteld dat de naam van de anonieme melder niet bekend is en de Afdeling ziet geen aanleiding om aan die stelling te twijfelen. Zelfs als die naam bekend zou zijn, is de rechtbank het college terecht in zijn standpunt gevolgd dat [appellant] op grond van artikel 15, eerste lid, van de AVG geen recht heeft op inzage in dat gegeven, omdat het daarbij niet gaat om een hem betreffend persoonsgegeven. Ook is de anonieme melder niet de bron als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder g, van de AVG, nu niet van de anonieme melder zijn persoonsgegevens vandaan komen.

Bankgegevens

4.2. Uit artikel 17, derde lid, van de AVG volgt dat op het college geen plicht rust om persoonsgegevens zonder onredelijke vertraging te wissen indien op hem een wettelijke verwerkingsplicht rust. Uit artikel 3 van de Archiefwet 1995 volgt dat het college verplicht is de onder hem berustende archiefbescheiden in goede, geordende en toegankelijke staat te brengen en te bewaren. Op grond van artikel 5 van de Archiefwet 1995 is de Selectielijst opgesteld. Blijkens bijlage 1 van de Selectielijst is die lijst ook van toepassing op de gemeente Eindhoven. Uit de Selectielijst volgt dat de bewaartermijn voor bescheiden in het kader van de hercontrole in uitkeringen in het sociaal domein 10 jaar bedraagt. Uit paragraaf 6.5.2 van de Handreiking gebruik Selectielijst gemeenten en intergemeentelijke organen 2017 van de VNG volgt dat de uitvoering van de controle op de Participatiewet onder die hercontrole valt. Nu bankgegevens, zoals het college stelt, worden bewaard met het oog op de hercontrole van uitkeringen en de verplichting om te bewaren op een wettelijke grondslag berust, heeft de rechtbank terecht overwogen dat het college niet gehouden was om de bankgegevens van [appellant] te verwijderen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2419](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Gezondheid

JnB2020, 788

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 13-10-2020 (publ. 14-10-2020), UTR 20/3449

Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, verweerder.

Wet kwaliteit, klachten en geschillen zorg (Wkkgz) 2, 3, 27 lid 4

Gezondheidswet en Jeugdwet 44

GEZONDHEID. CORONA. Uitbraak Covid-19 in verzorgingstehuis. Oplegging bevel in de zin van art. 27, vierde lid, van de Wkkgz, wegens het niet voldoen aan normen op het gebied van infectiepreventie en hygiëne en openbaarmaking van dit bevel. In dit geval heeft verweerder in redelijkheid kunnen besluiten het bevel op te leggen. Daarnaast is verweerder wettelijk verplicht dit bevel openbaar te maken en heeft hij hiervoor in redelijkheid een termijn van 24 uur mogen hanteren.

[ECLI:NL:RBMNE:2020:4377](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Inburgering

JnB2020, 789

MK ABRS, 14-10-2020, 201906139/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Awb 1:3 lid 1, 4:85, 4:86

Wet inburgering 7b, 32

Besluit inburgering 4.13

INBURGERING. BESLUIT. Bij besluit van 19 april 2018 heeft de minister voor het eerst de exacte hoogte van de schuld en de termijn waarbinnen betaling daarvan moet plaatsvinden vastgesteld. Pas na dit besluit ontstond voor [wederpartij] de verplichting om de schuld te gaan terugbetalen.

3.2. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 4:86 van de Awb (Kamerstukken II 2003/04, 29 702, nr. 3, blz. 32 tot en met 34) kan worden afgeleid dat met een besluit als bedoeld in deze bepaling is beoogd voor de schuldenaar duidelijk te maken waarom hij een geldsom is verschuldigd en welk bedrag hij moet betalen binnen welke termijn. Hoofregel is dat een verplichting tot betaling pas ontstaat nadat een besluit is genomen waarin is vastgesteld hoe hoog de schuld precies is en binnen welke termijn deze moet worden betaald.

3.3. Bij besluit van 19 april 2018 heeft de minister voor het eerst de exacte hoogte van de schuld en de termijn waarbinnen betaling daarvan moet plaatsvinden vastgesteld. Gelet op artikel 4:86 van de Awb en het onder 3.2 overwogene ontstond pas na dit besluit voor [wederpartij] de verplichting om de schuld te gaan terugbetalen. Gelet hierop heeft de rechtbank terecht overwogen dat het besluit van 19 april 2018 rechtsgevolgen heeft en daarmee een besluit is in de zin van de Awb waartegen [wederpartij] bezwaar kon maken. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2020:2401](#). De verwijzing naar de uitspraken van 24 mei 2017, 24 april 2013 en 5 april 2013 maakt dit niet anders, omdat in die zaken de schuldenaren bezwaar maakten tegen de vaststelling dat zij een schuld hadden, terwijl die vaststelling al bij een eerder besluit had plaatsgevonden. In het geval van [wederpartij] gaat het om de terugbetalingsverplichting van de schuld als bedoeld in artikel 4:86, eerste lid, van de Awb, welke de minister, zoals hiervoor is overwogen, eerst bij besluit van 19 april 2018 heeft vastgesteld. De verwijzing naar de uitspraak van 8 maart 2017 treft ook geen doel, omdat in die zaak, anders dan in deze zaak, de minister al eerder het totaalbedrag van de schuld aan de schuldenaar had bekendgemaakt.

[ECLI:NL:RVS:2020:2445](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2020, 790

MK ABRS, 07-10-2020, 201906076/1/A2

directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (het CBR), verweerder.
Regeling eisen geschiktheid 2000 (Regeling) bijlage paragraaf 8.8
Reglement rijbewijzen 103 lid 3 (Reglement)

WEGENVERKEERSWET 1994. GESCHIKTHEIDSVKRLARING.

TERMIJNBEPERKING. Het past naar het oordeel van de Afdeling binnen de beoordelings- en beleidsruimte die het CBR op grond van artikel 103, derde lid, van het Reglement en paragraaf 8.8 van de bijlage bij de Regeling heeft, om met het oog op de verkeersveiligheid terughoudend te zijn bij het verstrekken van een geschiktheidsverklaring zonder termijnbeperking aan personen bij wie is vastgesteld dat het cannabismisbruik aantoonbaar is gestopt en de recidiefvrije periode van een jaar verstreken is. Daarbij dient wel een individuele beoordeling plaats te vinden. Hoewel het oordeel of zich geen cannabismisbruik meer voordoet een medisch oordeel is dat is voorbehouden aan een medisch deskundige, blijft het CBR, als beslissingsbevoegd bestuursorgaan, verantwoordelijk voor het verstrekken van een verklaring van geschiktheid, al dan niet onder termijnbeperking.

[ECLI:NL:RVS:2020:2379](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2020, 791

MK ABRS, 14-10-2020, 201909022/1/A3

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1, 3, 10 lid 2 aanhef en onder a en e, 11 lid 1

WOB. BESCHIKBAARHEID INFORMATIE. ONDERZOEK. In dit geval heeft de minister onvoldoende gemotiveerd dat voldoende zorgvuldig onderzoek is gedaan. De minister heeft niet duidelijk gemaakt welke zoekopdracht aan de daarbij ingeschakelde functionarissen is gegeven, en niet door middel van rapportage van die functionarissen of anderszins duidelijk gemaakt op welke wijze (in welke bestanden en dossiers en met welke zoektermen) is gezocht.

[...] 9.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 2 oktober 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:1376](#)), is het, wanneer een bestuursorgaan stelt dat na onderzoek is gebleken dat een bepaald document niet of niet meer onder hem berust en een dergelijke mededeling niet ongeloofwaardig voorkomt, in beginsel aan degene die om informatie verzoekt om aannemelijk te maken dat, in tegenstelling tot de uitkomsten van het onderzoek door het bestuursorgaan, een bepaald document toch onder dat bestuursorgaan berust.

9.2. De Afdeling is van oordeel dat de minister ook in het besluit van 18 december 2019 onvoldoende heeft gemotiveerd dat naar aanleiding van het Wob-verzoek voldoende zorgvuldig onderzoek is gedaan. De minister heeft verklaard dat bij het ministerie in het gedigitaliseerde systeem en in de documentatie van zijn voorgangers naar de gevraagde

documenten is gezocht. Voorts is het Wob-verzoek doorgeleid naar Rijkswaterstaat en de projectorganisatie ProSes. De minister heeft echter niet duidelijk gemaakt welke zoekopdracht aan de daarbij ingeschakelde functionarissen is gegeven, en niet door middel van rapportage van die functionarissen of anderszins duidelijk gemaakt op welke wijze (in welke bestanden en dossiers en met welke zoektermen) is gezocht. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de minister niet inzichtelijk heeft gemaakt dat voldoende zorgvuldig onderzoek is gedaan. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 20 mei 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1586](#)), mag, voor zover openbaarmaking wordt verzocht van stukken die niet bij het bestuursorgaan berusten, maar wel bij het bestuursorgaan hadden behoren te berusten, van het bestuursorgaan worden verwacht dat het al het redelijkerwijs mogelijke doet om die stukken alsnog te achterhalen. Gelet hierop dient de minister ook te onderzoeken of de gevraagde documenten (hebben) bestaan en bij hem hadden behoren te berusten. Dit betekent dat ook moet worden onderzocht of documenten die veilig gesteld hadden moeten worden, zijn vernietigd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2437](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2020, 792

MK ABRS, 08-10-2020, 202001931/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 14

REGULIER. Het enkele feit dat voordat op het bezwaar werd beslist duidelijk werd dat de vreemdeling opnieuw stond ingeschreven bij een als erkend referent aangemerkte onderwijsinstelling betekent niet dat hij gerechtigd was om onder dezelfde verblijfsvergunning zijn verblijf voort te zetten.

2.3. Anders dan de rechtbank tot uitgangspunt heeft genomen, betekent het enkele feit dat voordat op het bezwaar werd beslist duidelijk werd dat de vreemdeling opnieuw stond ingeschreven bij een als erkend referent aangemerkte onderwijsinstelling dus niet dat hij gerechtigd was om onder dezelfde verblijfsvergunning zijn verblijf voort te zetten. Daartoe was vereist dat de nieuwe referent tijdig een verklaring ten behoeve van de staatssecretaris aflegde zoals hierboven beschreven. De in bezwaar overgelegde schriftelijke verklaring van de UvT, gedateerd 18 december 2018, waarin wordt bevestigd dat de vreemdeling zich heeft ingeschreven voor het academisch jaar 2018/2019, is niet als een dergelijke verklaring aan te merken. Hieruit volgt immers niet dat de UvT zich als referent voor de vreemdeling had gesteld en evenmin dat de vreemdeling nog steeds aan alle voorwaarden voldeed voor vergunningverlening. Dat volgt wel uit de digitale melding van 2 januari 2019 waarbij de UvT zich als referent voor de vreemdeling stelde. Zoals de staatssecretaris terecht betoogt, is deze melding ruim buiten de termijn van vier weken

ontvangen. De staatssecretaris betoogt dan ook terecht dat het in bezwaar aangevoerde niet afdeed aan zijn bevoegdheid om de verblijfsvergunning in te trekken.

[ECLI:NL:RVS:2020:2398](https://ecli.nl/RVS:2020:2398)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2020, 793

MK ABRS, 08-10-2020, 202001257/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2011/95/EU 4

Richtlijn 2004/83/EG 4

Vw 2000 31 lid 4 e

ASIEL. De staatssecretaris heeft terecht niet de medische omstandigheden betrokken bij de beantwoording van de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de vreemdeling zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waar hij zich op zijn nationaliteit kan beroepen, dan zijn land van herkomst.

1.1. Deze uitspraak gaat over de vraag of de staatssecretaris medische omstandigheden moet betrekken bij de beantwoording van de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de vreemdeling zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waar hij zich op zijn nationaliteit kan beroepen, dan zijn land van herkomst.

3.1. Anders dan de staatssecretaris betoogt, heeft de rechtbank terecht overwogen dat artikel 31, vierde lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 gelijk te stellen is met artikel 3.35, eerste lid, aanhef en onder e, van het VV 2000 (vervallen per 20 juli 2015). Artikel 4, derde, vierde en vijfde lid, van Richtlijn 2004/83/EG is geïmplementeerd in artikel 3.35 van het VV 2000 (oud). Artikel 4, derde lid, van Richtlijn 2011/95/EU (hierna: de Kwalificatierichtlijn) is tekstueel gelijk aan artikel 4, derde lid, van Richtlijn 2004/83/EG en is ook geïmplementeerd in artikel 3.35 van het VV 2000 (oud). Per 20 juli 2015 is artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geïmplementeerd in artikel 31 van de Vw 2000. De redactie van de verschillende leden van dit artikel sluit nauw aan bij de tekst van de Kwalificatierichtlijn. Uit de wetsgeschiedenis blijkt niet dat bedoeld is een andere invulling te geven aan artikel 31, vierde lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 dan aan het voorheen geldende artikel 3.35, eerste lid, aanhef en onder e, van het VV 2000 (Kamerstukken II 2014/15, 34 088, nr. 3).

3.2. De staatssecretaris voert daarentegen terecht aan dat het betrekken van medische omstandigheden bij de beantwoording van de vraag of in redelijkheid van de vreemdeling kan worden verwacht dat hij zich onder de bescherming van de autoriteiten van het land stelt waarvan hij ook de nationaliteit bezit, niet verenigbaar is met het arrest van het Hof van 18 december 2014, M'Bodj. Zoals volgt uit de punten 31-46 van dit arrest kan geen subsidiairebeschermingsstatus als bedoeld in de Kwalificatierichtlijn worden toegekend om redenen die geen verband houden met internationale bescherming in de zin van artikel 2, aanhef en onder a, van de Kwalificatierichtlijn. Verlening van een

verblijfsvergunning wegens de medische toestand valt buiten de werkingssfeer van de Kwalificatierichtlijn, maar kan wel grond zijn voor verlening van een nationaalrechtelijke verblijfsvergunning (vgl. de uitspraak van de Afdeling van 30 juni 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1733](#)). De staatssecretaris heeft dus terecht de aangevoerde medische omstandigheden, in dit geval de beschikbaarheid van de juiste medische behandeling in Colombia voor hiv-patiënten, niet betrokken bij de beantwoording van de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de vreemdeling zich onder de bescherming stelt van de Colombiaanse autoriteiten. Dit maakt dat de rechtbank, omdat het gaat om medische omstandigheden, ten onrechte heeft aangesloten bij de uitspraken van de Afdeling van 18 juli 2014 en 11 september 2015. [ECLI:NL:RVS:2020:2397](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2020, 794

MK ABRS, 12-10-2020, 202003287/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. CORONAVIRUS. Overdracht aan Italië van bijzonder kwetsbaar persoon. De staatssecretaris kan pas in de procedure tegen de feitelijke overdracht beoordelen of voorzorgsmaatregelen nodig zijn.

2. De rechtbank heeft, onder verwijzing naar onder meer de uitspraak van de Afdeling van 8 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:986](#), overwogen dat de staatssecretaris ook bij een bijzonder kwetsbaar persoon als de vreemdeling voor Italië terecht uitgaat van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Niettemin had de staatssecretaris volgens de rechtbank - ondanks de feitelijke opschorting van alle overdrachten naar Italië - in dit geval, gelet op de relatief grote kans op ernstige medische gevolgen wanneer de vreemdeling wordt besmet met het coronavirus, nader medisch advies moeten inwinnen over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van de vreemdeling en eventuele te nemen maatregelen als bedoeld in punt 77 van het arrest van het Hof van Justitie van 16 februari 2017, C.K. tegen Slovenië, [ECLI:EU:C:2017:127](#). Volgens de rechtbank dient zij namelijk, gelet op de uitspraak van de Afdeling van 20 februari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:560](#), r.o. 3.4, in de procedure tegen het overdrachtsbesluit te beoordelen of voorzorgsmaatregelen nodig zijn en niet pas in een procedure tegen de feitelijke overdracht.

3.4. De staatssecretaris voert terecht aan dat uit de uitspraak van de Afdeling van 8 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1032](#), volgt dat de omstandigheid dat wegens het coronavirus geen overdrachten naar Italië worden uitgevoerd een tijdelijk, feitelijk overdrachtsbeletsel is, dit de vaststelling van Italië als verantwoordelijke lidstaat niet onrechtmatig maakt en dit er niet aan in de weg staat dat, als dat beletsel is opgeheven, de vreemdeling in beginsel alsnog kan worden overgedragen. Hoe en wanneer de staatssecretaris de vreemdeling aan Italië zal overdragen, is nu nog niet bekend. Daarom

is het nu ook nog niet mogelijk om te beoordelen of de wijze waarop die overdracht in de toekomst zal plaatsvinden, op zichzelf bezien voor de vreemdeling een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van diens gezondheidstoestand zal inhouden als bedoeld in het arrest C.K. De staatssecretaris zal, zoals hij heeft toegelicht, te zijner tijd de overdracht uitvoeren op de hiervoor, onder 3.2, beschreven wijze volgens onder meer de op dat moment geldende RIVM-maatregelen. Het is vervolgens aan de vreemdeling om met objectieve gegevens de aanzienlijke en onomkeerbare nadelige gevolgen van de overdracht voor zijn gezondheidstoestand aan te tonen. Dit is pas aan de orde zodra bekend is wanneer en hoe die overdracht feitelijk zal plaatsvinden en welke RIVM-maatregelen dan gelden. Anders dan in de door de rechtbank vermelde uitspraak van de Afdeling van 20 februari 2019 was het voor de staatssecretaris in dit geval niet zinvol de te nemen voorzorgsmaatregelen al te beoordelen bij het nemen van het overdrachtsbesluit.

[ECLI:NL:RVS:2020:2408](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2020, 795

MK ABRS, 08-10-2020, 202004750/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Rechtbank heeft ten onrechte beoordeeld of de vreemdeling terecht is aangehouden wegens overtreding van artikel 447e Sr.

1. De staatssecretaris klaagt terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft beoordeeld of de vreemdeling terecht is aangehouden wegens overtreding van artikel 447e Sr. Het is niet aan de rechter in vreemdelingenzaken om te oordelen over de aanwending van andere dan bij of krachtens de Vw 2000 toegekende bevoegdheden. Slechts indien de onrechtmatigheid van de aanwending van zodanige bevoegdheden door een daartoe bevoegde rechter is vastgesteld, kan de vreemdelingenrechter zich gesteld zien voor de vraag naar de gevolgen daarvan voor de rechtmatigheid van de inbewaringstelling (zie de uitspraken van de Afdeling van 26 juli 2001, [ECLI:NL:RVS:2001:AD6144](#), en 18 september 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3074](#)). Uit het proces-verbaal blijkt duidelijk dat de verbalisanten naar een adres zijn gegaan in het kader van de uitoefening van de algemene politietaak, namelijk nadat ze een melding kregen over een ruzie. De vreemdeling is daar vervolgens aangehouden wegens verdenking van het overtreden van artikel 447e Sr. De vreemdelingenrechter kan niet oordelen of dit terecht is geweest. Door te oordelen dat niet eerst sprake is geweest van een strafrechtelijk voortraject maar direct van het uitoefenen van bevoegdheden die zijn neergelegd in de Vw 2000, omdat er geen aanleiding bestond voor de strafrechtelijke verdenking, heeft de rechtbank het voorgaande niet onderkend. Dat de verbalisanten in het proces-verbaal hebben vermeld dat zij in overleg met de Afdeling Vreemdelingenpolitie, Identificatie en Mensenhandel (AVIM) tot de aanhouding van de vreemdeling zijn overgegaan, is in

overeenstemming met de Instructie Identificatieplicht over de uitoefening van bevoegdheden op grond van de wet op de identificatieplicht (Stcrt. 2016, nr. 70055). Volgens die Instructie is er sprake van overtreding van artikel 447e Sr wanneer een vreemdeling geen bewijs van zijn verblijfsrechtelijke positie kan tonen en dient in dat geval overleg plaats te vinden met de AVIM met het oog op een mogelijke overdracht van de betrokkene ten behoeve van de uitvoering van de Vw 2000. Anders dan de rechtbank lijkt aan te nemen heeft de AVIM niet uitsluitend tot taak toezicht te houden op de uitvoering van die wet.

[ECLI:NL:RVS:2020:2400](#)

[Naar inhoudsopgave](#)